

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 26 lutego 2016r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi: 1) zasądził od pozwanego C. P. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. kwotę 502,46 zł, 2) umorzył postępowanie w pozostałym zakresie, 3) zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 717 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku w punkcie 1 i 3 wniósł pozwany, zarzucając mu:

I. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj.

1) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez wybiórczą i subiektywną ocenę materiału dowodowego w sprawie, w konsekwencji zaś oparcie rozstrzygnięcia na wnioskach sprzecznych z doświadczeniem życiowym oraz zasadami logiki formalnej, a polegających na:

a) przyjęciu, iż pozwany nie zaprezentował w toku postępowania postawy ugodowej, pomimo iż nigdy nie negocjował on powstałej zaległości, a jedynie opłatę dodatkową w wysokości 40 euro od każdej z faktur Vat, która to opłata ma charakter represyjny,

b) przyjęciu, iż jedyną przesłanką wymagalności czynszu jest upływ terminu wskazany w umowie, podczas gdy z jej treści wynika, iż „czynsz jest płatny do 10 – ego każdego miesiąca z góry, na podstawie faktury Vat wystawionej przez Wynajmującego”;

2) art. 98 k.p.c. poprzez przyjęcie, iż powód wygrał postępowanie co do kwoty 502,46 zł, a zatem obciążenie pozwanego kosztami postępowania liczonymi od tej kwoty jest zasadne,

3) art. 102 k.p.c. poprzez obciążenie pozwanego kosztami procesu w całości pomimo, iż toczące się postępowanie jest wynikiem roszczeniowej postawy powoda, który uzyskałby zaspokojenie roszczenia bez występowania na drogę sądową;

II. obrazę norm prawa materialnego, tj.

1) art. 106n ust.1 ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług, poprzez błędną jego wykładnię polegającą na przyjęciu, że to Najemca ponosi winę za nieodebranie faktury Vat w umownym terminie, pomimo iż nie czyni tego z uwagi na doręczanie mu jej w formie elektronicznej i wbrew jego odmowie, zaś w konsekwencji faktura w formie papierowej przygotowywana jest do odbioru z opóźnieniem uniemożliwiającym terminowe dokonanie zapłaty czynszu,

2) art. 10 ustawy z dnia 8 marca 2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych poprzez błędną jego wykładnię polegającą na przyjęciu, że zaległości w płatnościach powstały z winy powoda, a zatem zasadne jest naliczanie od każdej faktury Vat kwoty 40 euro tytułem rekompensaty.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwany wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i oddalenie w tej części powództwa oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanego kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należy wskazać, że niniejsza sprawa była rozpoznawana w ramach postępowania uproszczonego (art. 505¹ – art. 505¹⁴ k.p.c.). W związku z tym, zgodnie z art. 505⁹ k.p.c. apelację można oprzeć

na zarzutach: 1) naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, 2) naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. Z kolei w myśl art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku sądu drugiej instancji, jeżeli nie przeprowadził postępowania dowodowego, zawiera jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Przechodząc do oceny apelacji stwierdzić należy, że jest ona niezasadna.

Nietrafne są zarzuty naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Trudno mówić o ugodowej postawie pozwanego w toku postępowania sądowego, skoro – jak oświadczył powód w odpowiedzi na apelację – pozwany nie zapłacił do chwili wytoczenia apelacji kwoty dochodzonej pozwem. Pozwany co prawda zawiera sugestie w apelacji, iż dokonał zapłaty kwoty świadczenia głównego, tj. 1.235,18 zł, ale nie przedstawił na to żadnych dowodów. Podkreślić zaś trzeba, że przyczyną umorzenia przez Sąd w wyroku powództwa w pozostałej części było uprawomocnienie się nakazu zapłaty co do tej kwoty – ponieważ pozwany nie zaskarżył sprzeciwem nakazu w tej części. Skądinąd, decyzja Sądu o umorzeniu była w tej sytuacji zbędna i niepotrzebna.

Nie sposób też uznać, że pozwany prezentował postawę ugodową przed procesem, skoro był wzywany przez powoda dwukrotnie do dobrowolnej zapłaty należności z faktur VAT, stanowiących przedmiot niniejszego sporu, i ich nie uiszczył. Dowody na tą okoliczność to znajdujące się w aktach sprawy pisma powoda z dnia 15 kwietnia 2015r. i 19 czerwca 2015r. z dowodami nadania i odbioru (k.14 i 34, 35). Co więcej, o nieuregulowaniu tych należności przez pozwanego powód powiadamiał Okręgową Izbę Radców Prawnych pismami z 27 kwietnia i 29 czerwca 2015r. (k.36 – 38).

Powód miał zatem podstawy do wytoczenia powództwa. Warto też dodać, że pozwany cały czas kwestionował i kwestionuje roszczenie powoda w zakresie kwoty 502,46 zł z tytułu należności równowartości 40 euro za dochodzenie należności z każdej z faktur VAT na podstawie ustawy z dnia 8 marca 2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

W konsekwencji powyższego za bezpodstawne należy uznać twierdzenia apelującego, że wytoczenie przez powoda powództwa w niniejszej sprawie było niepotrzebne czy nieuzasadnione.

Prawidłowo Sąd Rejonowy uznał, że w świetle łączącej strony umowy, powód nie miał obowiązku dostarczyć osobiście pozwanemu faktur VAT oraz że obowiązek zapłaty czynszu powstawał automatycznie, niezależnie od odbioru przez pozwanego faktury VAT. Należy przypomnieć, że zgodnie z § 4 ust 1 łączącej strony umowy „czynsz jest płatny do 10 – ego każdego miesiąca z góry, na podstawie faktury VAT wystawionej przez Wynajmującego, którą Najemca zobowiązany jest odebrać najpóźniej do dnia 7 – ego każdego miesiąca bez potrzeby osobnych wezwań”. Co więcej – w ust.3 cytowanego art. 4 umowy strony uzgodniły, że w przypadku nie odebrania lub nie otrzymania faktury, Najemca zobowiązany jest dokonać zaliczkowej zapłaty czynszu wynikającej z umowy w wysokości ustalonej w minionym miesiącu, w terminie określonym w ust.1.

Należy nadto podkreślić, że pozwany nie przedstawił w niniejszym procesie dowodów na to, że nie było możliwe odebranie przez niego przedmiotowych faktur VAT w przewidzianym umową terminie. Natomiast z zeznań świadka K. W. (wnioskowanego przez powoda) wynika, że faktury były sporządzane i wystawiane do odbioru na recepcji już od pierwszego dnia (miesiąca) i inni najemcy nie zgłaszali żadnych zastrzeżeń co do braku możliwości odbioru faktur.

Powód nie twierdził też w niniejszym procesie, że dostarczał pozwanemu faktury VAT w formie elektronicznej i że na tej podstawie pozwany winien był dokonywać płatności. Okoliczności zatem co do tej kwestii, podnoszone przez apelującego w apelacji, nie mają istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, pozostają poza istotą sporu. Gdyby nawet przyjąć, że powód przysyłał pozwanemu faktury drogą elektroniczną, to wobec brak zgody na to wyrażonej przez pozwanego, pozwany miał obowiązek odbierać osobiście faktury w formie papierowej u powoda – o czym stanowiła umowa stron.

W konsekwencji powyższych stwierdzeń za bezpodstawny należało uznać zarzut naruszenia przez Sąd pierwszej instancji przepisu art. 106n ust.1 ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług. Strony w zawartej

umowie uzgodniły, że to pozwany będzie odbierał od powoda pisemne faktury Vat w każdym kolejnym miesiącu trwania umowy najmu, a w razie nieodebrania faktury – zapłaci należność z tytułu czynszu najmu zaliczkowo w określonym terminie.

W efekcie powyższej argumentacji za chybiony należało uznać kolejny zarzut apelacji, tj. zarzut naruszenia art. 10 ustawy z dnia 8 marca 2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych poprzez błędną jego wykładnię polegającą na przyjęciu, że zaległości w płatnościach powstały z winy powoda, a zatem zasadne jest naliczanie od każdej faktury Vat kwoty 40 euro tytułem rekompensaty. Z przedstawionego materiału dowodowego sprawy wynika jednoznacznie, że to z winy pozwanego doszło do opóźnienia w zapłacie przez niego należności z tytułu należności czynszowych.

W związku z powyższym niezasadne okazały się również zarzuty naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów art. 98 i art. 102 k.p.c. Pozwany przegrał sprawę, w związku z czym zasadnie Sąd pierwszej instancji zasądził zwrot kosztów w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, uregulowaną w art. 98 k.p.c. Brak też było jakichkolwiek podstaw do nie obciążania pozwanego kosztami w oparciu o przepis art. 102 k.p.c. W szczególności bowiem bezpodstawne okazały się twierdzenia pozwanego o jego ugodowej postawie przed procesem i w jego toku oraz o braku podstaw do wytoczenia przez powoda powództwa.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy oddalił apelację jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym zgodnie z § 2 pkt 2 w zw. z § 10 § 1 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804).